

Дата прийняття:	19/02/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/05/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ÇATALTEPE v. TURKEY</u> (Application no. 51292/07)
Зміст:	<p>Справа стосувалася стверджуваного порушення майнових прав заявника через скасування його акта на право власності без виплати компенсації. Заявник володів частиною земельної ділянки розміром 312 кв. м у спільній власності загальною площею 1146 кв. м. У 1998 році, після перерозподілу землі, його ділянка стала частиною нового наділу.</p> <p>Так, у 1995 році заявник та два інші власники звернулися до суду з позовом про припинення спільної власності, оскільки не було можливості встановити особу та місцезнаходження останнього володільця. У травні 1999 року районний суд Анкари постановив припинити володіння спільною власністю на землю та здійснити її продаж. Такий продаж був організований виконавчою службою у 2001 році у два етапи. Під час другого етапу заявник придбав одну ділянку, а потім другу, оскільки покупець від першого етапу продажу відмовився. Продаж був закритий у лютому 2001 року, а право власності заявника на ділянки було зареєстровано у встановленому законом порядку в січні 2002 року.</p> <p>У грудні 2002 року Казначейство звернулося з вимогою скасувати реєстрацію права власності заявника та зареєструвати це майно за Казначейством. Під час судового розгляду заявник зазначив, що він придбав земельні ділянки законно та зареєстрував право власності у встановленому порядку. У травні 2004 року регіональний суд відхилив позов Казначейства, зазначивши, що не можна було заперечувати, що заявник придбав це майно абсолютно законним способом і що неможливо анулювати</p>

	<p>реєстрацію права власності заявника. В лютому 2005 року Касаційний суд скасував рішення суду про відмову у задоволенні позовних вимог Казначейства. Він зазначив, що Казначейство під час провадження щодо припинення спільної власності подало позов про анулювання акта на право власності заявника, та відповідно клопотало про неприйняття будь-яких рішень чи дій щодо майна, що було предметом спору.</p> <p>Касаційний суд постановив, що немає сумніву в тому, що заявник мав знати про подану Казначейством скаргу про анулювання його акту на право власності під час проведення продажу землі.</p> <p>Касаційний суд вважав, що не можна визнати, що заявник діяв добросовісно. 30 червня 2005 року Регіональний суд Анкари скасував всі рішення, що були постановлені на користь заявника. Заявник звернувся із апеляційною скаргою, стверджуючи, що Міністерство фінансів чекало три роки, щоб подати заяву про анулювання, і що районний суд розпочав судовий розгляд, маючи інформацію про всі факти у справі. У лютому 2007 року Касаційний суд відхилив апеляційну скаргу, і в 2009 році Казначейство продало свою частку землі приватній компанії. Посилаючись на статтю 1 Протоколу № 1 до Конвенції, заявник стверджував, що анулювання його акта на право власності без компенсації порушило його право на мирне володіння майном.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).